

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. Велико Търново, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ГАЛИНА КОСЕВА Въззивно гражданско дело № 20224000500116 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение №260139/ 03.12.2021г. по гр.д.№550/ 2020г. ОС - Русе е осъдил „Дженерали застраховане" АД- гр.София, ЕИК 030269049, да заплати, по посочената по делото банкова сметка, на С. В. Б., ЕГН *****, от гр.Искър, *****, и Н. М. Н., ЕГН *****, от гр.Русе, *****, сумата от по 110 000 лв.- за всеки от двамата и на М. Н. Т., ЕГН *****, от гр. Русе, *****, сумата от 5000 лв., представляващи застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 19.12.2019г. в гр.Русе, ведно със законната лихва, считано от 19.02.2020г. до окончателното плащане, като е отхвърлил исковете на С. В. Б. и Н. М. Н. над сумата от 110 000 лв. до претендираните 200 000 лв. - за всеки от двамата и иска на М. Н. Т. за сумата над 5000 лв. до претендираните 50 000 лв., както и иска за лихва за периода 19.12.2019г.- 19.02.2020г., като неоснователни.

Със същото решение съдът е отхвърлил изцяло иска на В. Т. Б., ЕГН *****, гр.Искър, *****, срещу „Дженерали застраховане" АД- София за сумата от 50 000 лева - обезщетение за причинени неимуществени вреди от

ПТП, настъпило на 19.12.2019г. в гр.Русе, както и иска за законна лихва, считано от 19.02.2020г., като неоснователни.

Присъдени са и разноски: „Дженерали застраховане "АД - гр.София е осъдено да заплати на основание чл.38 от ЗА на адв. В.Й. Н. от САК възнаграждение в размер на 7 940 лв. и по сметка на Русенския окръжен съд държавна такса за производството в размер на 9 000 лв.; С. В. Б., Н. М. Н., М. Н. Т., и В. Т. Б., са осъдени да заплатят на „Дженерали Застраховане" АД-гр.София сумата от 440 лв.- разноски за производството.

Решението е постановено с участието на трето лице- помагач на страната на ответника- Д. Т. Т..

В законният срок срещу решението на ОС- Русе са постъпили две въззивни жалби.

Първата въззивна жалба е подадена от С. В. Б., Н. М. Н. и М. Н. Т., чрез адв. Н. от САК, в частта на решението, в която са отхвърлени претенциите на всеки от тях, като неправилно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Изложени са следните основни възражения: Съдът не отчел в достатъчна степен болките и страданията, които С.Б. и Н.Н. преживели вследствие смъртта на техния праводател, степента на родствена близост между тях и починалия, продължителността и интензитета на подлежащите на обезщетяване вреди и техния необратим характер. Не било съобразено общественото разбиране за справедливост към момента, съобразно практиката на ВКС по чл. 290 от ГПК- разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД била приложена неправилно, присъдените на двамата родители суми- необосновано занижени. Не били съобразени и застрахователните лимити. В съдебната практика по сходни случаи били присъждани застрахователни обезщетения в значително по-големи размери от присъдените в настоящото дело. Н.Н.- биологичен баща на починалия, бил възпрепятстван да припознае своя първороден син непосредствено след неговото раждане, предвид обстоятелството, че бил непълнолетен към този момент. Той имал намерение да припознае своето дете, но внезапната му смърт направила това невъзможно. Те съжителствали под един покрив в изключително близки и топли отношения. М.Т. също преживяла изключителен стрес от непрежалимата загуба на нейния невръстен внук и определеното от първоинстанционния съд застрахователно обезщетение било

недостатъчно да репарира претърпените от нея неимуществени вреди. До момента на неговата смърт тя живяла под един покрив с детето и поддържали ежедневно изключително близки и топли отношения. Предвид невръстната възраст на Д. Б., тя ежедневно оказвала подкрепа и съдействие за отглеждането му на родителите. Той бил нейно първо внуче и гледала как расте пред очите ѝ. М.Т. изживявала изключително тежко внезапната смърт на своя внук и към настоящия момент все още не можела да приеме загубата му. Всички гледали и се грижели за детето изключително добре и били хубаво семейство. Преди катастрофата Н.Н. и С.Б. живеели заедно с М.Т. и детето. Когато двамата родители заминали в чужбина, за да работят, М.Т. се грижела и отглеждала внука си. В решаващия съдебен акт не били отчетени в достатъчна степен болките и страданията, които М.Т. и родителите на детето преживели в следствие на неговата смърт, продължителността и интензитета на подлежащите на обезщетяване вреди и техния необратим характер.

Претендирано е решението на първоинстанционния съд да бъде отменено в частта, в която са отхвърлени исковите претенции на С.Б., Н.Н. и М.Т. до пълните им претендирани размери и да се уважат претенциите на С.Б. и Н.Н. до размера на сумите от по 160 000 лева за всеки, а на М.Т. - до размера на сумата от 30 000 лева. Претендира се и присъждане на разноски, включително адвокатски хонорар на основание чл. 38 от ЗАдв. за двете инстанции.

Втората въззивна жалба срещу решението е подадена от „Дженерали застраховане“ АД- гр.София. В същата се излагат следните основни възражения: Съдът неправилно и едностранно ценил част събраните доказателства и доводите на страните по делото, не разгледал в нужната пълнота възраженията срещу основателността на претенциите и достигнал до погрешно заключение, относно основателността на исковите в така уважените размери. Не била налице хипотезата на чл. 477, ал. 2 от КЗ- лицето, причинило ПТП, управлявало чужд автомобил без установено законно основание. Това водело до липса на всички нужни нормативно установени предпоставки за предоставяне на застрахователна защита по процесната застраховка. По отношение на ищцата М.Т. не били налице материално-правните предпоставки за получаване на обезщетение за неимуществени вреди от смърт. С ангажираните по делото доказателства не се доказвала дефинираната в практиката на ВКС особено близка привързаност,

пораждаща значителни душевни болки и страдания, извън традиционно присъщите за родствена връзка между баба и внуче. Съдът от една страна приел, че бабата М.Т. попада в кръга лица имащи право на обезщетение, тъй като претърпяла не по - малки вреди от най - близките на детето- родителите, а от друга страна определил тридесет пъти по- малка оценка на същите вреди по справедливост. От изложеното в исковата молба и доказателствата към нея било видно, че починалият малолетен е бил на една година и седем месеца към датата на ПТП, като за този кратък житейски период не е имал пълна липса на родителска грижа- т. е. получаваните блага и грижи от бабата М. Т. са били в допълнение, а не и заместваща родителска грижа. При наличие на двама родители и ясно изразена липса на родителска грижа, алогично и житейски необосновано било друго лице да се асоциира с родителски функции. По делото не били налице данни и твърдения пострадалият малолетен да е отглеждан, като собствено дете, изключително и само от ищцата, или последната да е полагала извънредни грижи, извън обичайните за родствената им връзка. Ищцата престарала грижи за малолетния пострадал само за около 6-7 месеца, когато родителите заминали да работят в чужбина. Тогава детето било на около 1 година и за този изключително кратък период не можело да се изгради връзка, както при дългогодишно съзнателно съжителстване и емоционално обвързване. С Тълкувателното си решение ВКС въвел по- големи изисквания за изключителност и продължителност на връзката, за да може да обуслови неимуществени вреди годни за обезщетяване, а в случая не била доказана особено близка привързаност, годна да породи значителни душевни болки и страдания, извън традиционно присъщите за родствената връзка между баби и внуци. Исковите на ищите- родители на детето, също не били доказани в заявените размери. С.Б. и соченият за баща без безспорни данни за това Н.Н., оставили 1- годишният си син и заминали в чужбина, като не било установено колко често и за какъв период са полагали родителски грижи в нужната пълнота и са се интересували от детето. Горното поведение на ищите било в пълно противоречие със заявената в исковата молба изключителна привързаност към пострадалия малолетен, като липсвали данни кога и дали изобщо са планирали завръщане от чужбина. Същите имали друго дете на около година към датата на последно ОСЗ по делото, което ги правело много щастливи- това било в противовес с твърденията за изключително тежко продължаващо

състояние на силно страдание и стрес от настъпилото събитие. В хода на проведеното наказателно производство било установено, че непосредствено преди събитието пътуващите в МПС са били заедно на празненство, на което водачът употребил голямо количество алкохол. Осъденият водач признал всички факти изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се признал за виновен. Изслушаната по делото КСМАТЕ била категорична, че пострадалият малолетен към момента на ПТП е пътувал без поставена система за обезопасяване на деца по смисъла на чл. 137б и следващите от Закона за движение по пътищата. С това поведение било допринесено съществено за настъпване негативните последици от ПТП изразяващи се в получените от починалото дете телесните травми. Освен това пострадалият пътувал в МПС управлявано с превишена скорост от водач, който бил неспособен и в състояние на тежко алкохолно опиянение. Поради това самият пострадал с поведението си, макар и невинно, допринесъл за настъпване вредите които търпи от ПТП- когато малолетно дете или невменяемо лице допринесе за настъпване на резултата, съобразно обстоятелствата на случая следвало да се приложат разпоредбите на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, независимо от това, че такова лице не може да действа виновно. В случая формално била налице отговорност за застрахователя, но ищците и виновният водач, който не оспорвал исквете, били част от едно домакинство и щял да се ползва от обезщетенията. Съдът не съобразил и разпоредбата на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г.- че от датата на извънредното положение /13.03.2020г./ до 09.04.2020г. не се прилагат последиците от забава за плащане на задължения на частноправни субекти.

Претендирано е обжалваното решение да се отмени и да се отхвърлят предявените иски, като неоснователни и недоказани, в заявените размери. Претендират се разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Апелативен съд – Велико Търново, след като разгледа жалбите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК, намира за установено следното:

Пред ОС- Русе са предявени субективно съединени иски по чл.432 ал.1 от КЗ, вр. чл.45 ЗЗД и чл.52 ЗЗД.

От представените по делото доказателства се установява наличието на елементите от фактическия състав на чл. 432 ал.1 КЗ, обосноваващ пряката отговорност на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на смъртта на малолетният Д. Б., настъпила при ПТП причинено на 19.12.2019г.- виновно деяние на третото лице-помагач; причинени неимуществени вреди на родителите в следствие на смъртта на детето; причинно- следствена връзка; застрахователно правоотношение.

Установено е виновното нарушаване на правилата за движение от водача на автомобила- с присъда №18/ 06.07.2020г., постановена по НОХД № 129/ 2020г. на Русенския окръжен съд, Д. Т. Т.- третото лице помагач, е бил признат за виновен в това, че на 19.12.2019г. в гр.Русе, при управление на МПС- лек автомобил „БМВ 316 И" с ДК№ Т 2637 МТ, нарушил правилата за движение по пътищата: чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, чл.20, ал.1 от ЗДвП, чл.20, ал.2 от ЗДвП, като по непредпазливост причинил смърт на едно лице- Д. С. Б. и средна телесна повреда на Т. М. Н.а, като деянието било извършено в пияно състояние, с концентрация на алкохол в кръвта- 2.44 промила и деецът управлявал без да има необходимата правоспособност, като случаят е особен тежък- престъпление по чл.343, ал.4 вр.чл.343, ал.3, пр.1, пр.3 и пр.5, б."б, пр.2, вр.ал.1, б.в, вр.чл.342, ал.1, пр.3 от НК. Присъдата е изменена с решение № 169/23.10.2020г., постановено по ВНОХД № 345/ 2020г. на ВТАС, като Т. е оправдан по отношение на квалификацията „особено тежък случай".

За установяване на претърпените от ищците неимуществени вреди са събрани гласни доказателства- показанията на св. М. Н. и св. Н. И.

С оглед гореизложеното ОС- Русе, е приел за доказано по делото настъпилото застрахователно събитие и вредите, като пряк и непосредствен резултат от непозволеното увреждане, които ответната застрахователната компания следва да обезщети, съгласно сключеният договор за застраховка „гражданска отговорност", валидна и действаща към датата на ПТП. Приел е, че обезщетението за неимуществени вреди по отношение на всеки от родителите, е в размер на 150 000 лева, от които по 40 000 лева вече са заплатени от застрахователя, поради което е присъдил по още 110 000 лева. Счел е претенцията на ищцата М.Т. за доказана, поради наличие на

изключителна трайна емоционална връзка с починалото ѝ внуче, тъй като се е грижила за него когато родителите са отсъствали, като е определил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5 000 лева.

ОС- Русе е намерил за неоснователна и е отхвърлил претенцията за обезщетение на неимуществени вреди на другата баба на детето- ищцата В.Б., като в тази част решението не е обжалвано и влязло в сила.

По въззивните жалби в частта, в която се оспорва размера на обезщетение за неимуществени вреди определен за всеки от родителите на починалото дете:

Според С.Б. и Н.Н. този размер е необосновано занижен, а според застрахователя- необосновано завишен с присъдените суми, над вече определените и изплатени от него.

Видно от събраните по делото доказателства- показанията на свидетелите М. Н. и Н. И. по безспорен начин се установяват отношенията между родителите и починалото дете, което като първороден син в семейството е било много желано и обичано от майката и бащата. Момчето е било на 1 г. и 7 месеца, растяло е здраво и обградено с вниманието и симпатиите не само на родителите си, но и на останалите свои роднини. Загубата на сина им в тази възраст е понесена изключително тежко и от двамата родители- постоянно плачели, спрели да се хранят, майката отказвала да приеме, че синът ѝ е починал и обяснявала "че детето ѝ всеки момент ще се прибере", а бащата Н.Н. след работа отивал на гроба му и стоял "докато залезе слънцето или някой не го прибере от там"- св. М. Н.. Родителите полагали основно грижите за детето си, то било "тяхното слънце", били весели, жизнерадостни, но след катастрофата се променили- бащата странял от хората, бил мълчалив, тъжен и плачел, ходел всеки ден на гроба на детето, "снимката на малкият винаги стояла в джоба му", а майката също всеки ден плачела за малкия и гледала снимките му.

От показанията разпитаните по делото свидетели се установява, че след внезапната смърт на детето си, майката и бащата изпитват не само обикновена физическа липса, а емоционална празнота, която не може да бъде запълнена през изминалите години от събитието, въпреки че в семейството вече има друго дете. Към момента на катастрофата със сина им те са били в чужбина, за да работят- св. В. И. е посочил, че са заминали когато

малкият Д. Б. е бил "на около година", но този факт не означава, че са прекъснали връзката с детето си, грижата и издръжката за него- отсъствието им е било временно, за период от определени месеци.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че първата инстанция правилно е определила размера на обезщетението за претърпени неимуществени вреди за всеки от двамата родители в размер на още 110 000 лева, освен заплатеното от застрахователя обезщетение по 40 000 лева /т.е всеки от тях е ще е обезщетен със 150 000 лева/.

Определените размери на обезщетения от ОС- Русе са справедливи по смисъла на чл. 52 ЗЗД, като е отчетено проявлението на всички релевантни обстоятелства, както и обществено- икономическото развитие в страната, включително в аспекта на нормативно установените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Във връзка с гореизложеното неоснователни са възраженията изложени във въззивната жалба на С.Б. и Н.Н., че определените обезщетения за неимуществени вреди са занижени, тъй като в някои съдебни решения били присъдени по- големи суми и не били съобразени застрахователните лимити. За определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди от значение са конкретните обстоятелства, факти и доказателства, защото всеки случай е зависим от обхвата на твърдяните и доказани вреди, не само по вид, но и по съдържание и обусловен от личността на пострадалия, претендиращ обезщетението, от собствената му устойчивост към вредата и преодоляването ѝ. А установените лимити на отговорност на застрахователя нямат самостоятелно значение- същите се съобразяват като израз на икономическите условия към релевантния момент на настъпване на увреждането, което в случая е 19.12. 2019г.

Неоснователни са и възрженията на застрахователната компания не само за определеният размер на обезщетенията за всеки от родителите, но и че такива не се дължат, тъй като: не била налице хипотезата на чл.477 ал.2 КЗ, бащата не е припознал детето си и не е вписан в акта му за раждане, а малолетното дете допринесло за настъпване на резултата.

Налице е трайна съдебна практика на ВКС на РБ по въпроса: "Разполага ли с право на иск за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди баща на починалото при ПТП дете, въпреки, че бащата не е вписан в акта за

раждане, като в последния е посочено, че бащата е неизвестен, при положение, че се е грижил за него и фактически го е отглеждал, възпитавал и издържал, като са изградени отношения напълно аналогични на тези родител-дете" /Р.№139/14.01.2020г. т.д. №2135/2018г. I ТО, ВКС, Р. №13/ 16.05.2019г. т.д. №2275/2016г. II ТО, ВКС, Р. №93/ 30.10.2019г. т.д. №2624/2018г. I ТО, ВКС и др./.

Признаването на право за обезщетение на отглеждащият детето е обвързано с изискване отглеждането да е било трайно и да е създадо връзка и чувства като между биологичен родител и дете, без да се поставя условие за предприети формални процедури по осиновяване или установяване на произход. В случая събраните по делото гласни доказателства установяват съвместното живеене в едно домакинство между ищите С.Б., Н.Н. и починалото дете Д. Б.. Показанията разпитаните по делото свидетели са безпротиворечиви- родителите са живеели на съпружески начала, като семейство, детето им е било желано и обичано, гледали са го заедно, грижели са се за него, а загубата му им се е отразила много тежко. Обстоятелството, че ищецът Н. не е припознал починалото дете, не опровергава изложеното от кредитираните свидетели, че родителите живеят на съпружески начала и пострадалото дете е родено по време на това съвместно съжителство, като за него са се грижили те двамата. Тези доказателства установяват създали се реално близки фактически отношение баща- син, аналогични на родствени такива и в съответствие с ТР № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС са основание за уважаване на предявения иск за претърпени неимуществени вреди.

Преценката върху кого тежи задължението за обезопасяване на пътуващо в МПС малолетно дете следва да се разреши при прилагане на разпоредбите на специалния закон- Закона за движение по пътищата, за да се направи разграничение по размер между вредите, намиращи се в причинна връзка с виновното поведение на причинителя, и вредите, причинени от пострадалия, респ. лицето, което упражнява надзор върху него. Детето е било на възраст 1г. и 7 м. и е пътувало в лек автомобил, като по силата на чл.183, ал.4, т.10 ЗДвП водачът на същият подлежи на отговорност, ако превозва деца в нарушение с посочената разпоредба. Следователно водачът, превозвайки малолетно дете до три години в автомобил, който не е оборудван със система за обезопасяване, съответна на възрастта и теглото, респ. ръста на детето, нарушава установена в закона забрана. Забраната е пряк израз на вменената на водача завишена грижа, която той трябва да полага при

управление на МПС, когато в превозното средство пътува дете под определената в закона възраст. По изложените от съображения, а също и тези, приети от ОС- Русе, въззивната инстанция също счита, че в случая пътуването на детето в лекия автомобил без то да е поставено в детско столче, е резултат на противоправното поведение на водача и би имало значение за причинените в резултат на бездействието на делинквента вреди. Поради това не е бил налице принос на пострадалия за възникване или за увеличаване на вредите, вследствие липсата на упражнен надзор от неговия родител, който не управлява автомобила.

Неоснователно е възражението на ответника, че са налице предпоставките на чл.493 ал.2 т.1 от КЗ, които го освобождават от заплащане на обезщетение. По делото не е налице влязла в сила присъда, с която да е прието, че водачът на автомобила- третото лице- помагач, го е отнел чрез престъпление. В показанията си св. Ивайло Димитров, на чието име е регистриран процесният автомобил, изрично е заявил пред съда, че "автомобила е купен с парите на Д.Т. и реално е негов". Свидетелят е поясnil също, че регистрацията е на негово име, тъй като е правоспособен водач, но никога не го е ползвал.

Неоснователно е и възражението на застрахователя, че първата инстанция не съобразила разпоредбата на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Паричното задължение на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не попада в нито една от хипотезите на законовия текст, тъй като не касае задължение по договор за кредит или други форми на финансиране от финансови институции. Оспорваната от застрахователя лихва е дължима и следва да бъде присъдена. В тази обжалвана част решението на първата инстанция е правилно и следва да бъде потвърдено.

По въззивните жалби относно обезщетението на М. Н. Т.- жалбата на „Дженерали застраховане" АД - гр.София в частта, в която се оспорва тази претенция за обезщетение за неимуществени вреди и жалбата на М. Н. Т., че обезщетението ѝ е занижено по размер:

Първоинстанционният съд е приел, че е доказана изключителна трайна емоционална връзка между М.Т. с починалото ѝ внуче, тъй като то било отглеждано в нейният дом, няколко месеца тя сама се грижела за него след

като родителите заминали за чужбина, също много страдала за внучето си, към което била силно привързана, както поради традиционно силната връзка баба- внуче, така и с оглед личните грижи, които полагала за него още от раждането му.

Въззивната инстанция не споделя тези изводи и счита, че същите не се подкрепят от доказателства по делото. Създаването на трайна и дълбока емоционална връзка между роднини по права линия, пораждаща предпоставки за проявление на значителни морални болки и страдания, е въпрос на конкретни житейски обстоятелства и ситуации, но не и задължително, затова подлежи на доказване. Правото на тази ищца, макар и да се приеме, че е баба на пострадалото дете, не е абсолютно. В случая от показанията на свидетелите се установява, че родителите са се грижили основно за детето си, като с тях е била и М.Т., тъй като са живеели в нейното жилище. Детето не е било трайно отглеждано, възпитавано или издържано от нея, а от родителите си. Обстоятелството, че тя се е грижила за него няколко месеца- т.е. само през конкретен период от време по изключение, през който родителите са били на работа в чужбина, не доказва състояние на трайно създадена връзка или връзка с такъв интензитет, както между дете и заместващ родител. По делото не са представени доказателства в какво точно се е изразявала полаганата грижа от М. Т., не са изложени конкретни впечатления от ежедневието ѝ с детето, за да се обоснове цялостен извод относно действителните отношения и дали те сочат на постоянна, трайна и дълбока емоционална връзка, заради която тя търпи морални болки и страдания сравними по интензитет и продължителност с болките и страданията на родителите. Отношенията между баба и внучето ѝ са традиционни български семейни отношения и връзките между тях обичайно се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. В случая детето е живеело не с баба си, а със своите родители, които са живеели в нейното жилище с нея. Безспорно същата го е обичала и вероятно е помагала епизодично в грижата за него, но това само по себе си не предполага автоматично право на обезщетение. В производството по настоящото дело не са налице доказателства, че създадените фактически отношения между М. Т. и детето са извън съответните за тази родствена връзка и се отличават от традиционната за българското семейство сърдечна, близка връзка между внук и баба. Единствените доказателства по делото

относно претенцията на М. Т. са показанията на св. Н. И. който само е посочил, че след смъртта на детето тя също е била тъжна и плачела всеки ден.

На основание гореизложеното въззивната инстанция счита, че по делото не е установено и не са представени доказателства, от които да се направи извод, че между М. Т. и починалото дете е била създадена изключителна връзка, различна от традиционната такава между баба и внуче, която се отклонява от нормалната привързаност.

Поради несъвпадение в изводите на двете съдебни инстанции решението на ОС- Русе в частта, в която претенцията на ищцата М. Т. е уважена, следва да се отмени и същата да бъде отхвърлена.

Разноски: С оглед неоснователността на въззивната жалба подадена от С. В. Б., ЕГН *****, Н. М. Н., ЕГН ***** и М.Т., не им се дължат разноски и адвокатско възнаграждение. М.Т. следва да бъде осъдена да заплати на застрахователя разноски за настоящата инстанция, съобразно уважената част от жалбата му, в размер на сумата 97,20 лева. Поради неоснователността на претенцията на М. Т. разноските определени от ОС- Русе следва да се коригират по следният начин: адвокатското възнаграждение за адв. Н. от САК следва да е в размер на 5 910 лева, а не в присъденият такъв 7 940 лева; ДТ следва да е не 9 000 лева, а 8 800 лева, присъдените разноски на застрахователя пред ОС- Русе следва да са в размер на 448 лева, а не 440 лева. Следователно за двете съдебни инстанции М. Т. дължи разноски в размер на сумата 105,20 лева /97,20 лева +8 лева/.

Водим от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260139/ 03.12.2021г. по гр.д. №550/ 2020г. на ОС - Русе, в частта, в която „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК030269049 е осъдено да заплати на М. Н. Т., ЕГН *****, от гр. Русе, *****, сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на Д. С. Б., починал при ПТП, настъпило на 19.12.2019г. в гр.Русе, ведно със законната лихва считано от 19.02.2020г. до окончателното плащане; в частта, в която „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК030269049 е осъдено да заплати на адв. адв. Н. от САК

възнаграждение над сумата 5 910 лева; в която „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК030269049 е осъдено да заплати по сметка на РОС държавна такса в размер над 8 800 лева, вместо което ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на М. Н. Т., ЕГН *****, от гр. Русе, ***** срещу „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК030269049 за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от смъртта на Д. С. Б., починал при ПТП, настъпило на 19.12.2019г. в гр.Русе, ведно със законната лихва считано от 19.02.2020г. до окончателното плащане, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА М. Н. Т., ЕГН *****, от гр. Русе, *****, да заплати на „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК030269049 сумата от 105,20 лева разноси за двете инстанции.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл.280 ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____